

PROLOOG

“Waar gaan we eigenlijk naartoe?”

De koning keek naar het meisje dat zich tussen zijn armen genesteld had, haar knuffel in haar vuistjes geklemd. “Dat zie je straks wel.”

“Is het een verrassing?” De koning kon zijn dochter niet in de ogen kijken. “J-ja.”

“Ik hou van verrassingen. En Amber ook.” Ze streelde haar knuffel, alsof het een echt konijn was.

Het duurde een hele tijd voordat ze eindelijk op hun bestemming aankwamen. Het was een grote open plek, met in het midden een massieve burcht, gebouwd met zwarte stenen, waardoor het een griezelige tint kreeg. Aan de zijkanten van de burcht waren moestuinen aangelegd en de koning hoorde het gehinnik van paarden in de verte.

De koning haalde diep adem, hield halt en steeg af, waarna hij zijn dochter van het paard tilde.

Het meisje keek met grote ogen rond. “Waar zijn we? Is dit de verrassing?”

De koning onderdrukte de drang om haar weer op zijn paard te zetten en haar hier zo ver mogelijk vandaan te brengen, naar veilige oorden.

Een raspende stem deed de koning huiveren. “U bent laat.” Als door een wesp gestoken draaide de koning zich om, zijn hand uit gewoonte op zijn zwaard. Hij bekeek de oude vrouw die op hen af kwam lopen. Ze droeg een simpel gewaad, had haar grijze haren opgestoken en droeg een fonkelende armband.

Zijn dochter, goed opgevoed als ze was, glimlachte breed naar de vrouw, die haar een giftige blik schonk en haar voor de rest negeerde. “Wilt u nog iets zeggen mijn heer?” vroeg ze op spottende toon.

De koning knielde voor zijn dochter neer: “Het spijt me

meisje, maar het moet. Voor," zijn stem haperde, "voor het goed van het koninkrijk."

Het meisje keek hem vragend aan, ze had geen idee wat er gebeurde, pas toen haar vader al was opgestegen en bijna de bosrand had bereikt, drong het tot haar door. "Vader! Vader! Kom terug!" Ze probeerde achter hem aan te rennen, maar werd overvallen door een brandende pijn door haar hele lichaam. Ze viel, huilend van de pijn, op de grond. De oude vrouw liep op haar af en trok haar overeind.

"Stop maar met huilen meisje, we hebben belangrijkere dingen te doen."

De koning had niet omgekeken toen zijn dochter hem riep, zelfs toen haar geroep veranderde in een schreeuw bleef hij doorrijden. Hij dacht aan haar moeder, en hoe hard ze hem zou haten, mocht ze weten wat hij zojuist had gedaan. Maar ze was dood, en zijn dochter binnenkort ook. Het enige dat hij nog had, was zijn koninkrijk. Het enige dat ertoe deed, was zijn koninkrijk.

HOOFDSTUK I: YVAN

"Dit is een verhaal met een slecht einde, weet je zeker dat je het wilt horen?"

De kroonprins keek naar zijn zus, die twijfelend naar het boek staarde. "Het dienstmeisje zei dat dit jouw lievelingsverhaal was."

"Dat betekent niet dat jij het ook leuk moet vinden."

Het werd even stil. "Ik wil het toch horen."

Yvan was nog maar halverwege het verhaal, toen er op de deur werd geklopt. "Prins Yvan, de koning heeft u ontboden."

Leah keek verstoord op: "We zijn nog aan het lezen!"

De soldaat opende de deur. "Wilt u dat ik dat aan de koning doorgeef, heer?"

Yvan schudde zijn hoofd: "Ik kom eraan." Hij draaide zich om naar Leah en negeerde de boze blik die ze hem toewierp: "Morgen lees ik verder, goed?"

Dat er van die morgen niets zou komen, werd al duidelijk zodra Yvan de troonzaal betrad. De koning en een twintigtal ridders stonden om de tafel heen. Yvan haastte zich snel naar zijn plek en de koning begon met zijn uitleg:

"Er zijn overvallen gepleegd in de Gouden Vallei, de overvallers zouden magie gebruiken. Dit moet onderzocht worden. Als het echt het werk is van magiërs, dan moeten we hard optreden."

Yvan keek naar de kaart, de Gouden Vallei lag op een paar dagen rijden. Met wat geluk was hij binnen een week al terug.

De koning rolde de kaart op en gaf hem aan Yvan. "De rest is aan jou."

Yvan bekeek de ridders, hij wachtte tot de koning buiten was en wees er een aan. "Jij bent juist vader geworden, toch?" De ridder knikte zwijgend. "Ik ga niet van je vragen de eerste levensdagen van je kind te missen. Ga naar huis, naar je kind." De ridder keek hem dankbaar aan, maakte een kleine buiging en vertrok.